

вадилъ отъ торбичката си едно сухо парче хлѣбъ и почналъ да яде.

— Моля ти се, синко, дай ми малко вино да си наквася хлѣба, защото е много сухъ.

— Имашъ ли парички? попиталъ кръчмарьтъ.

— Нѣмамъ бе, синко, Азъ не искамъ много. Само да си наквася хлѣбеца! Старъ съмъ и нѣмамъ жбѣ, та не мога да го ямъ сухъ.

— Я се дигай отъ тука! Безъ пари и на баща си не давамъ.

— А бе, синко, нѣ ми накваси ти хлѣба. Нѣма тука вода, пѣкъ и виното нали не се купува! Господъ ти го е далъ.

— Господъ ли? Нека да даде и на тебе, щомъ дава безъ пари? Господъ! Я се махвай отъ главата ми! Не съмъ ти слуга да ти квася хлѣба съ вино и то безъ пари!

Старецътъ си излѣзълъ. Щомъ се отдалечилъ, чешмата пресъхнала. Завтекълъ се кръчмарьтъ да го гони. Дълго тичалъ, но не го стигналъ. Презъ това време разбойници обрали кръчмата му. Кога се върналъ, той видѣлъ, че изъ чешмата тече пакъ вода и всичко било ограбено.

Народна приказка

